

Quo vadis?

Malar udělal další těžký krok a zastavil se, aby si odpočinul.

Že šel po rovině, nehrálo roli. Svíral ho strach a hrůza, pocit zmaru v něm sílil s každým krokem a temný závoj nad krajinou před ním ubíral síly tak mocně, že se zdálo, že kráčí proti vichřici, která ho už už strhne zpátky.

Ale Malar byl největší hrdina své doby, dokonce – měřeno ušlou vzdáleností od hranic města – největší hrdina všech dob. Zmoženě se opřel o svůj těžký meč, chvíli sbíral síly a pak se pomalu, aby měl jistotu, že se nevrátí zpět ani o píd', otočil k jedinému městu, které znal.

Jak se otáčel, měnilo se znaménko sil, jež se v něm koncentrovaly a snažily se ho vyhnat z tohoto bohem opuštěného místa, kde prach vířil i ten slabý vánek, který člověk na tváři sotva cítil. Strach se měnil v nostalgii a zmar ve vzpomínky na místa, která navštívil. Temný závoj se změnil v zář slunečného dne a na povrch se drala láska – nejprve mateřská něha, kterou ho zahrнула matka, potom přítulnost krásných žen, jež se na hrdinu lepí na každém kroku, a nakonec velký a smyslně orosený korbelt zlatavého moku. Tah byl tak velký, že se Malar musel vzepřít svým mečem, zaraženým do prachu.

Nyní se odvážil zvednout hlavu. Zahleděl se na rodné město a pak sklouzl pohledem do dále až k horám na obzoru. Nad horami kroužil obří drak. Neděsil ho, protože věděl, že je to jen obraz. Drak nebyl ve skutečnosti větší než pes, ale chránil sebe a své mladé už od nepaměti strašlivými obrazy. Nikdo zatím nezjistil, jak to dělá.

Otočit se zpět bylo velmi těžké, ale Malar našel chybu v rejdech temných sil – krátký pohled na rodné město ho neodrazoval, ale posiloval v odhodlání kráčet dál do temné pouště. Hrdina napnul síly a udělal další krok. A po něm další. A ještě jeden!

Poslední krok ale nemohl dokončit, protože narazil na pružnou stěnu. Více než pružnost bylo leknutí, které jím hodilo do prachu. Ještě zahlédl, jak se vlna od jeho nárazu šíří po stěně nahoru a do stran a postupně slabne. Než mohl podivný úkaz pochopit, ozval se mu v hlavě ironický hlas:

Kam si myslíš, že jdeš, rytíři?

Správce

Malar stál v podivné místnosti a nechápal, jak se tam ocitl. Ještě před okamžikem se zvedal z prachu a teď je uvnitř... hradu? Nejistě se rozhlédl po čistě bílých stěnách bez jediné ozdoby. Pak se podíval pod nohy a měl nepříjemný pocit, že stojí na střeleckém terči.

Slez z toho teleportu! vyzval ho nevrlý hlas uvnitř hlavy.

Celému sdělení nerozuměl, ale pokyn byl jasný. Jedním dlouhým krokem sestoupil z jakéhosi schodu, na kterém byly namalovány soustředné kruhy, na lehce zelenou podlahu z podezřele měkkého materiálu.

Rozhodl jsem se, že tě za prokázanou statečnost odměním. Natáhni ruku.

„Děkuji. Co je to?“

Rušička. Přiložíš si ji k čelu a žádný drak tě neoklame.

„Ale já se za draky nechystám,“ zaprotestoval.

Nikdy neříkej nikdy – něco o tom vím!

„Zřejmě víš víc, než naše městská vědma. Ještě jednou děkuji,“ uklonil se Malar a znovu se rozhlédl. Potom ho napadla důležitější otázka:

„Co bude dál?“

Co bys chtěl?! Vrátím tě zpět a půjdeš si po svých. Až to budeš vyprávět lidem, upozorni je, že na dalšího, kdo narazí do mé bariéry, spadne tunový balvan... Snad bys jim raději neměl říkat nic!

„Jak si přeješ... Kdo vlastně jsi?“

Počítač.

„Nerozumím... Něco jako čaroděj?“

Vím, že nerozumíš, zaznělo v hlasu nemalé pobavení, nejsem čaroděj, i když ti to tak připadá. Jsem vlastně správce... správce virtuálních realit.

Zachránce?

Malar sesedl z koně na kraji řepného pole a šel k vesničanovi, který zanechal práce, narovnal si záda a zvědavě přicházejícího rytíře pozoroval.

„Buď zdrav, rytíři. Co tě přivádí do tohoto bohem opuštěného kraje?“

„Hodně zdraví i vám, dobrý muži... Od příchozích jsem se doslechl, že se tu občas rozléhá nějaký strašidelný zvuk. Víte o tom?“

„Samozřejmě, to se nedá přeslechnout,“ přikývl vesničan a ukázal ke vzdáleným horám, „Podle všeho to přichází odtamtud. Prý je tam dračí jeskyně... Ale drak nás nechává být, viděl jsem ho poletovat nad horami sotva třikrát za život. Jen ten zvuk... bere sílu, chuť do života.“

Na potvrzení jeho slov se ozval řev tak hlasitý, až se Malarovi zatmělo před očima. Zacpal si uši, ale moc to nepomohlo. Najednou bylo zase ticho.

„Máte pravdu, bere to sílu... Ale já neustoupím... Znáte cestu?“

„Nikdy jsem tam nebyl, ale vidíte ty dvě strmé skály na úpatí? Tak mezi nimi má být průsmyk, kterým se dostanete pod dračí jeskyni.“

„Děkuji, zastavím se zde na zpáteční cestě.“

Malar se vyhoupl do sedla a pokračoval k hoře. Ještě dvakrát ho zasáhl řev tak silný, že se mu málem rozskočila hlava. Přitom ale učinil důležitý objev: zacpávat si uši nemá cenu, protože tohle byl telepatický přenos.

Malar vyšplhal po suťovém svahu se spoustou kostí, vybělených sluncem. Mohl-li soudit, nebyly lidské. To ho ale moc neuklidnilo. Opatrně, s mečem připraveným k boji, se přikradl k temnému ústí jeskyně, do které by se stěžl vešly dvě krávy, a krátce nahlédl dovnitř.

To, co spatřil, mu hrůzu nenahnalo, ale jakmile ho drak zaznamenal, rozšířila se jeskyně do všech stran a drak během chvíle narostl tak, že Malarovi přeběhl mráz po zádech. Obří příšera se už chystala ke skoku.

Rychle zvedl hlavu, strčil levou ruku pod přílbu a ke spánku si přiložil dar od správce. Jeskyně i drak se rázem smršklí do skutečné podoby a Malar se v mezích možností uklidnil, protože ještě, velký asi jako bernardýn, se nehnul z místa. Byl evidentně vysílený.

Ještě temně zavrčel a vycenil tlamu plnou 'mečů'. Vzápětí však přešel do bolestného kňučení a otočil hlavu na svůj hřbet. Když se natáhl, měl neskutečně dlouhý krk, ale ne dost dlouhý, aby dosáhl na obrovskou třísku, zaraženou poblíž kořene krátkého ocasu.

Malar tam nerozhodně stál a nevěděl, co počít. Využít příležitosti a zbavit svět nebezpečného tvora, nebo se slitovat???

Zmýlená neplatí

Malar přivázal unaveného koně před hostincem a vstoupil dovnitř. Až na dva ojínné hosty, kteří dění kolem sebe moc nevnímali, a tlustého, notně znuděného hostinského za pultem byla krčma prázdná.

Potom si však všiml rytíře za středovým sloupem. Také on slyšel vrznout těžké dveře a zvědavě vykoukl. Dva rytíři v takhle vzdálených končinách se nemohli jen tak ignorovat. Mladičký rytíř povstal a pokynul k prázdné židli:

„Přisedněte k mému stolu, vážený rytíři.“

Malar k němu přistoupil a představil se. V očích rytíře zasvítily obdiv:

„Slyšel jsem o vás mnoho dobrého! Mé jméno ještě nikdo nezná, jsem Jan Zákusek z Hostiny. Je mi ctí se seznámit s takovým hrdinou, rytíři.“

Posadili se a Malar si objednal večeři a korbek zlatavého moku. Večeře proběhla v tichu. Zákuskovi z Hostiny moc do řeči nebylo a Malarovi to tak vyhovovalo. Když hostinský sklídl ze stolu a oběma přinesl další korbek na lepší spánek, z následného ospalého rozhovoru vyplynulo, že oba mají stejný cíl. Zákusek vyjádřil nahlas obavy, které mu Malar viděl na očích:

„Tahle výprava mě stojí všechny síly i jmění. Vrátit se tak blízko před cílem je skoro totéž jako zemřít. Bylo by snad ode mne příliš troufalé žádat vás, rytíři, abych mohl zaútočit na tu potvoru první?“

„Troufalé to možná je, ale já s tím problémem nemám. Navrhuji, abychom ráno vyrazili spolu. Na mou čest, že vás na místě nechám vyrazit na zteč prvního a tu příšeru slavně zardousit.“

„Patří vám můj obdiv. Jste nejen nebojácny, ale také moudrý. Dobrou noc.“

S východem slunce rychle posnídali a vydali se na cestu. Kraj byl stále pustější a opuštěnější, lesní houštiny byly jen těžko prostupné, a tak se cesta protáhla až do pozdního odpoledne. Náhle přes ně přelétl velký stín: to se drak vracel do svého doupěte, odkud terorizoval zdejší království.

„Jsme blízko,“ zvolal Zákusek z Hostiny a přinutil koně ke cvalu. Malar nebyl tak horkokrevný a za Zákusem se stále více opožďoval. Když spatřil široký vstup do dračí sluje, Zákusek již s taseným mečem a hlasitými nadávkami vletěl dovnitř.

Nejprve zařval drak, potom Zákusek! Proud nadávek utichl, ale Malar nespěchal. Zvedl hlavu a přiložil si ke spánku dár od správce. Teprve potom vstoupil. Drak byl opravdu obrovský. Malara si všiml hned, ale po prudkém startu se najednou zarazil na místě:

Aha, ty jsi Malar měkkosrdcatý, že? Cítím pod přílbou tu rušičku!

Malar ztuhl na místě – jak to, že se drak nevrátil do původní podoby?

Protože já jsem skutečný drak, ty hlupáku! Ne nějaká představa!

A tak se nebojácny rytíř rázem stal zákusem...